

spôda nima skrbí, če je lepo oblečena in ima lepše stanovanje, kakor se nahaja med kmeti. Vsak tedaj, kdor ni še bil gospod, ne vé, koliko brig ima marsikatera gospôda, in ko bi njene skrbí in nadloge poznal, rekel bi gotovo ne samo, da ne morejo vsi biti gospôda, marveč bi vesel poskočil, rekoč: Hvala Bogu, da ne moremo vsi biti gospôda! „Pučki Prij.“

Politične stvari.

Bismark in pa veliki škof Ledohovski.

Kar v sledečih vrsticah povemo, zgodilo se je na Pruskem (Prajzovskem); vendar to, kar se ondi zdaj godí vsled tega, da po postavah od maja meseca lanskega leta država sega v zadeve katoliške cerkve, to se utegne tudi pri nas v Avstriji goditi, če verske predloge, ki jih je ministerstvo preteklega meseca predložilo državnemu zboru v obravnavo, postanejo postavne. Avstrijsko ministerstvo stopa popolnoma v stopinje Bismarkove, ali prav za prav nemški (in mladoslavenski) liberalci tiščijo ministerstvo, da mora bandero liberalizma čedalje bolj razvijati; Bismarkova predrznost sega pa že celó na Francosko, Belgijo in Laško in zapoveduje ondašnjim vladam, naj časnike in škofe, ki branijo svetinje katoliške vere, preganjajo silovito.

Poglejmo zdaj, kaj se je zgodilo 3. dne t. m. na Pruskem.

Velikega škofa grofa Ledohovskega na Poznanskem (Poljski deželi na Pruskem) je vlada Pruska ukazala v zapor peljati v Frankobrod na Odri, zato, ker se je stanovitno upiral brezverskim postavam.

Pa kaj bo zdaj?

Vladi nemški ne ostaja družega, kakor to, da v ječo vrže vse škofe, kakor je v ječo vrgla grofa Ledohovskega ali pa da prekliče cerkvi sovražne postave.

Če utegne morebiti kdo misliti, da je nemška vlada le posebno piko imela na tega škofa, zato, ker je po rodu Poljak in škof slovanske dežele, moti se. Ledohovski je bil ljubljenec Pruske vlade ves čas od leta 1866, kar je nastopil prestol Poznanske škofije. Ledohovski je bil prav „vladni škof“, kajti on se je skrbno ogibal vsacemu politično-narodnemu razporu z vlado; prepovedal je zato celó svoji duhovščini udeležstvo pri volitvah, in s tem se je hudo zameril mnogim narodnim duhovnom. Tudi sama Pruska kraljeva rodovina ga je rada imela in visoko cenila; kedar koli je prišel v Berolinu h kralju, vselej so ga z veliko častjo sprejeli. Ta prijazna zveza s kraljevo rodovino je škofu Ledohovskemu toliko poguma dala, da je januarija meseca leta 1871 šel v Versailles (Verzêlj) cesarju nemškemu potožit žalostni položaj sv. Očeta. Vse to tedaj kaže, da nič družega ni krivo, da je zgubil vso prijateljstvo Bismarkovo in vso milost cesarjevo, kakor to, da se je uprl brezverskim postavam tako, kakor se pravi katoliški škof upreti mora.

„Vaterland“ hoče vedeti, da je še pred kratkim iz zanesljivih virov iz Berolina zvedel, da nemški cesar ne bode dovolil zapora škofa Ledohovskega. Če je to res, je pač očitno znamenje neskončnega vpliva, ki ga Bismark ima do cesarja.

Kaj bode dalje? Ali morebiti Bismark misli, da škofa bode ječa preyarila? Tega se pač ne more nadjati. Če pa je Poznanskega škofa zapreti dal, mora se isto zgoditi vsem drugim škofom na Pruskem, ki so istega značaja. Po takem pa vsi katoliški škofi na Pruskem pridejo v ječo. In če namestniki pridejo na mesta zaprtih škofov, bodo ti gotovo tudi uporniki katoliški

cerkvi sovražnih postav. Sčasoma potaknejo tedaj vse v zapor. In kaj bode ljudstvo k vsemu temu reklo? Če Bismark morebiti celó namerava to, da na mesti odstavljenih škofov nastavi vladne „starokatoličanske“ škofe, ne bo jih priznavalo ljudstvo za svoje više dušne pastirje, pa tudi taciš fajmoštrov in kapelanov ne — če bi se dobili — ki bi bili odpadniki Rimske cerkve. Potem pa bi bile cerkve prazne in vrnili bi se oni žalostni starodavni časi, ko so preganjani duhovni morali po skrivnih krajih opravljati službo Božjo.

Vse to morajo nasledki biti, če ne bode Bismarkizma popred konec.

Avstrija zdaj lahko vidi, dokler ni še prepozno, kam Evropo žene mož, kateremu geslu je „kri“ in „železo“.

Zabavno berilo.

Žaba — žabica.

Kruhoslovska črtica iz današnjega časa.

Mlade žabice so kaj lične živalice. Ko se izležejo, skakljajo za starimi, da je veselje jih gledati, in posnemajo, kolikor jim mogoče, starke. Pa da častiti bralci ne bodo mislili, da jim hočem modrovati o čveteronogatih žabah, jim že v začetku naznanim, da vse, kar govorim, je o dvojenogatih, toraj krščenih žabah.

Žaba, katero imam v mislih, rodi se v domači kotli. Od konca je prav ubogljiva živalica, se dá učiti in pripravljati za svoj poklic na stroške roditeljev, ki jej hočeta nakloniti prijetno in spoštovano prihodnost. Toda kmalu dobí žabica svojo glavico in starišem nasproti jame si izbirati svoj prihodnji stan. Tako premišljuje sèm ter tjà, kaj bo, a pri tem se ne uči toliko, kolikor postopa in se klati po družbah, ki jej niso ne po starosti, ne po izobraženji pristojne. Vsled tega se jej zbudi duh napuha in napolni tiste prostore v možganih, ki so odmerjeni znanstvu in učenostim; vsled tega se jamejo delati žabici mehurji prazne domišljije in sokrovica prevzetnosti šine v njene žilice.

Zdaj pa čez noč hoče postati veljavna žaba, ki bi sedela ob bregu domače kotle na solncu in règljala drugim vernim žabam, a nihče je še ne poslušá, kajti premlada je še. Domá med znanci, ki dan za dnevom opazujejo napredovanje in rast žabice, se to ne dá tako lahko doseči, kajti žabe so tako predrzne, da hočejo videti prej dela, predno verjamejo besedi. Žabica naša toraj, končavši domače šole, potuje na ptuje, da bi se odtegnila nekoliko časa pozornim očém domačih žab; znana jej je tudi napaka prebivalcev domače kotle, kateri poslušajo rajši glas žabe, ki pride iz tujega, nego tiste, ki se ni ganila iz domače kotle. To je sicer popolnoma po pravici, ker žaba, ki je bila na tujem, se je marsikaj učila in mnogo skusila, — če se je res učila in ne — kakor domá ob bregu — lenobe pasla ali po drugih kotlah rogovilila.

Naša žabica dvojih nog gré na Dunaj, v Gradec ali v Zagreb in tam straši natakraje po gostilnicah in jim ukazuje; nekatera se tudi res kaj nauči, a z naukom vred jej gré v glavo velik meh napuha, koš prevzetnosti in besaga domišljije pa se prime njenega hrbtanca.

Žabici se pokaže komaj prva senca bradice pod nosom in že je — žaba. In kakošna žaba! Komaj se prikaže zopet v domači kotli, že jej ni nobena reč všeč, vse je preborno, preslabo, regljanje domačih žab jej ni več spodobno, vse so jej prenevedne, okus njihov se jej zdi ostuden, kajti navadila se je bila zunaj tuje piče, ki se pa domačim ne prilega in je njihovemu zdravju